

Hans Kjær: Fru Lis Groes var i sin første runde inde på en betragtning, jeg havde gjort gældende vedrørende værdien af, skal vi kalde det høringen efter den 1. september, hvor jeg pegede på, at det også kunne være værdifuldt at få belyst eventuelle pristalsvirkninger af takstforhøjelser o. lign. Det blev ikke sagt direkte, men lå ligesom lidt i luften, at der skulle være tanker om lidt pristalsfusk i det, jeg havde sagt. Jeg vil derfor sige, at baggrunden for, at jeg finder det værdifuldt, er, at vi i stadig stigende grad herinde kommer til at beskæftige os med sammenhængen i de forskellige grene af den offentlige økonomi og dens indvirkning på samfundsudviklingen.

Vi har under udvalgsarbejdet stillet et spørgsmål om, hvad en pristalsportion betyder for kommunerne, og besvarelsen går ud på, at det med det hidtidige pristalsvirkninger vil skønnes at betyde ca. 150 mill. kr. Da vi nu ved, at der er andre ting end en pristalsportion, der vil få virkninger fremover, må man altså kunne anslå, at beløbet bliver væsentlig højere; om det bliver 225 mill. kr. eller 200 mill. kr., skal jeg ikke dømme om. Men vi har ved samme lejlighed også fået at vide, at den betragtning ikke kan stå alene, at det er en omkostningsstigning for kommunerne, på grund af den omstændighed, at kommunernes direkte omkostning til udbetaling af en dyrtidsportion kun — og kun skal ikke misforstås — angår den andel af befolkningen, der skal have sin aflønning af kommunen. Når jeg siger, at det ikke skal misforstås, er det, fordi vi ved, at antallet af ansatte i stat og kommune er stærkt voksende, men endnu er det jo sådan, at der er flere mennesker udenfor, som også får pristalsregulering, og derved får man altså en skattereturvirkning. Efter det, der blev oplyst i udvalget, skønner man, så vidt jeg husker, at der i hvert fald i større kommuner bliver nogenlunde balance, men man kan jo ikke se bort fra, at vi oven i købet kan komme til at befinde os i den situation, at kommunerne først får en vældig omkostningsstigning igennem en pristalsportion, men derefter i anden runde ligefrem kan få en forøget nettoindtægt. Tilbage bliver bare det, at hele det omkostningsaflejrende ved denne proces bliver der, og det er den slags ting, jeg mener det kan

være overordentlig værdifuldt for vor diskussion om en samlet økonomisk styring at få belyst igennem disse undersøgelser.

Fru Lis Groes stillede et spørgsmål til hr. Niels Helveg Petersen om lovens permanente karakter og bad de andre ordførere om også at kommentere det. Jeg har gjort det på forhånd, idet jeg både ved første behandling og her i dag fra denne talerstol har sagt, at der er elementer i denne lovgivning, som har permanent karakter; det ligger jo i sagens natur, da der er betydelige afsnit, som er en overførelse fra loven om indseende med priser, som jo er en lovgivning, vi har levet med i mange år, og som vel næppe nogen drømmer om skulle blive afskaffet. Men jeg har også gjort opmærksom på, at der er afsnit i lovforslaget, der bestemt ikke kan have permanent karakter, og jeg har endelig gjort opmærksom på, at hvad de mere restriktive dele angår, må det for mit parti være sigtet, at de ikke får en permanent karakter, men at vi tværtimod snarest muligt får forhold her i samfundet, der gør, at vi kan afvikle dem. Det er jo ikke en lovgivning, det er der sagt meget om, der er populær, men det er i hvert fald ikke en lovgivning, som har det sigte at genere menneskeheden. Den har så givet det sigte at medvirke til at bringe orden i vor økonomi, og hvis det lykkes, vil vi kunne fjerne de restriktive bestemmelser.

Til slut kun den ene bemærkning i fortsættelse af diskussionen om udformningen af § 5, stk. 1, nr. 5, at jeg skal da ikke på nogen som helst måde insinuere, at socialdemokratiet ønsker enhver lønstigning overvæltet på priserne. Man siger jo oven i købet, at det ønsker man ikke. Det, jeg vil understrege som min opfattelse, er, at den formulering, man har givet bestemmelsen fra socialdemokratiet, er ikke egnet til at forhindre det, fordi den hører ind under disse brede formuleringer, som har et vist sigte hængt på, men som ikke har nogen som helst afgrænsninger, som virksomhederne på det område, hvor de selv må indkalkulere, og kontrolmyndigheden kan efterleve. Det er derfor, vi må foretrække handelsministerens formulering. Det skal jo hjælpe, for at det kan blive godt. Vi skal ikke bestrebe os for at gennemføre popularitetslovgivning, når situationen er, som